

VII.

Az ellentétek, melyek a nemzetiségi kérdés megoldásának útjában állnak.

A tapasztalás mutatja, hogy minden élénkebb politikai mozgalomnál a legtulzóbb vélemény leghangosabban nyilatkozik s ez oka, hogy ily mozgalomnál tulzó árnyalatok mindig nagyobb befolyást gyakorolnak, mint mely őket megilleti. De mind e zaj pillanatokra megváltoztatja a vita eredményét, de nem a dolgok állását, s ha igaz is, hogy azon milliók, kik hallgatnak a néhány száz vagy ezer által, ki véleményét zajjal hirdeti, leszavaztathatnak: azért meg lehetünk győződve, hogy tulzó vélemények mindig a kisebbséget képezik, s hogy a többségnek véleménye soha nem változhatik meg oly rögtön, mint azoknak látszik, kik az élénk politikai mozgalomnak csak külszínét tekintik.

A többségnek véleménye, háttérbe szorítva, néha elnémul, s vannak időszakok midőn az izgalom által elragadott többség látszólag saját véleményének öntudatát is elveszti; de e vélemény azért létezik, csak alkalmat várva, hogy nyilatkozzék s e vélemény soha

nem más, mint a dolgok természetének s az eddigi fejlődésnek eredménye, módosítva a jelen viszonyok, a pillanat vágyai s reményei által, de lényegben ugyanaz.

Kétségen kívül ez áll azon véleményekre nézve is, melyekkel a nemzetiségi kérdés iránt támadt vitában találkozunk.

Ha csak a jelszavakat vesszük tekintetbe, néha úgy látszik, mintha nem magyar ajku polgártársaink egy része az országnak mint egésznek felbomlását közönyösnek tartaná, sőt mintha sokan saját nemzeti-ségek kifejlődését épen ettől várnák. De teljes bizossággal mondhatjuk, hogy e nézet, bármily hangosan hirdetve a vezetők által, nem a többség nézete, s pedig azért mondhatjuk ezt, mert az a többség érdekeivel ellenkezésben áll, s mert nem fekszik a dolgok természetében, hogy egy nagy ország lakóinak nézetei s érzelmei néhány év alatt oly tökéletes átalakuláson menjenek keresztül, minő az lenne, ha e hazának egysége s jövője előttök csak ugyan közönyössé vált volna. –

Az első magában világos.

Minden, mi hosszabb ideig fennállt nem változhatik meg a nélkül, hogy számos érdekek ne érintetnének. Épen ez az, miben az úgy nevezett bevégzett tényeknek hatalma fekszik. Bárminő legyen keletkezési módjuk, bármennyire sértsék azok egyesek jogfogalmait, a mi egyszer fennáll mindazon viszonyoknak alapjául vétetik, melyek fennállása alatt köttetnek, s nem változtathatik meg a nélkül, hogy még azok is, számos érdekeikben sértve nem éreznék magukat, kik a tényleg fennálló állapotokat

jogszerűeknek nem ismerték el. – Mennyivel inkább előre látható ez oly viszonyoknál, melyek valamely ország geographiai helyzetéből mintegy természeti szükségességgel támadva, egy ezredig fennálltak, a nélkül hogy jogszerűségök a legujabb időkig kétségbe vonatott volna s melyek ép azért csaknem minden egyéb viszonyok alapjául vétettek. – Ki nem látja által, hogy ily viszonyokat felbontani számtalan egyes érdekek convulsiója nélkül nem lehet. Ültessük át a százados fát! Megengedem, hogy a hely, melyet számára választánk, látszólag sokkal kedvezőbb, talaja gazdagabb s új körözte jobban védi a viharok ellen; de vajjon az elültetésnél nem fognak-e elszáradni sok ágai, lehullni minden lombja, mely azt most ékesíti, nem fog-e sinyleni hosszú ideig, sőt mindig, mert a kedvezőbb helyzet, melybe jutott, nem pótolja azon kárt, melyet az által szenvedett, hogy kifejlődése erőszakosan félbeszakított.

Elfogultság nélkül tekintve a helyzeteket, nem lehet kétségben senki hogy Magyarország integritásának vagy önállásának feláldozása minden lakóinak jólétére legalább hosszabb ideig a lehetően legrosszabb hatást gyakorolná s meggyőződésem szerint ugyanezt mondhatjuk e hon lakóinak érzelmeiről is.

Tagadhatatlan, hogy azon factorok között, melyek a nemzetiségi érzés támadására befolyást gyakorolnak korunkban, a nyelv s faj közössége lépett az előtérbe. Röviden elősoroltam az okokat, melyekért ez főkép hazánkban történt s úgy vagyok meggyőződve, hogy míg ezen okok tartanak, azaz míg minden méltányos követelések, melyeket az egyes nemzeti-ségek nyelvök szabad használatára nézve tesznek, nem

elégítettnek ki: a mozgalom nem fogja megváltoztatni irányát. Miután azonban kétségtelen, hogy a nemzetiségi érzés nem csak a faj- s nyelvnek közösségén, hanem mindazon momentumokon alapszik, melyek által nagyobb tömegek között összetartozásuknak érzete támad; miután a politikai s történelmi nemzetiség iránti lelkesedés, melyet megkülönböztetés végett patriotizmusnak nevezhetünk, az emberekre soha sem vesztheti el hatását s nem csak Sveitz, Belgium, Anglia példája, hol ezen érzés a faj- s nyelvkülönbségnek öntudatát egészen háttérbe szorítja, hanem hazánk története is azon hatalmat bizonyítja, melyet ezen érzés e hon különböző nyelvű s származású polgáira gyakorol: valóban nagy azoknak csalódása, kik azt rögtön elenyészettnek képzelik.

Megengedem, hogy a lelkesedés, melylyel az egyes nemzetiségek saját nyelvök mivélését felkarolták, háttérbe szorítja azon érzéseket, melyeket századokon át a közös haza védelmében tanúsítanak: de bizonyosan nem szüntette meg s miként a magyar faj, habár törekvései a jelen pillanatban inkább a történelmi s politikai nemzetiség föltartására látszanak irányozva, azért nem kevésbé ragaszkodik nyelvéhez, s ha ezt veszélyeztetve látná, talán szinte ennek megoltalmazását helyeztetné törekvéseinek első sorába: úgy hazánk különböző nemzetiségei között bizonyosan nincsen egy, mely leghszenőbb érzéseiben mélyen sértve nem érezné magát minden által, mi a közös haza alkotmányos önállását, mely e hon minden ajkú lakóinak áldozat készsége által tartatott föl, – megsértené.

Mi századok hosszú fejlődése alatt természetesen támadt azt egyesek hibái vagy fondorkodásai s ne-

hány évnek izgatása nem semmisítheti meg. Legfőlebb ha azt mondhatjuk, hogy a jelen pillanatban a népek inkább ragaszkodnak nyelvökhöz, mint hazájokhoz, hogy nemzetiségi érzések erősebb, mint honszeretők, de csak addig, míg az ellentét, melybe a két érzés a viszonyok s egyesek bűne által látszólag jutott, kiegyenlítve nincs, s azon veszélyek, melyek némelyek nézete szerint nyelvöket most fenyegetik, nem hárittattak el. Mihelyt ez történt, a haza az egyes polgárok szívében elfoglalja régi helyét.

Nemzetiségi viszályaink békés megoldása e szerint csak azon ellentét kiegyenlítésétől függ, mely az ország egységének feltételei s az egyes nemzetiségek követelései között létezik. S hogy e kérdésre: mennyiben remélhető ily megoldás? – felelhessünk, szükséges, hogy mindenekelőtt tisztába jöjünk ezen ellentét kiegyenlítésének lehetősége iránt.

Első tekintetre s ha csak az egymással szemben álló pártok vezetőit hallgatjuk: az ellentét kiegyenlítése lehetetlennek látszik. Egy részről az állam érdekében a centralisatióknak oly foka követeltetik, mely mellett az egyes nemzetiségek kifejlődése csakugyan lehetetlennek látszik; más részről az egyes nemzetiségek nevében oly igények állítatnak fel, melyek mellett egy rendezett állam czélszerű igazgatása nem képzelhető. De vajjon ezen követelések a dolgok természetéből fejlődnek-e ki, s nem inkább a szenvedélyvel folytatott vitának következményei?

Hogy erre megfelelhessünk, szükséges, hogy a zaj között, mely az állam s az egyes nemzetiségek követelései felett támadt azon két kérdést fejtsük meg:

1-ször: Hazánkban mily foka a centralisatiónak szükséges arra, hogy az állam feladásának megfelelhessen?

2-szor: Mik a hazában lakó különböző nemzetiségeknek azon igényei melyeknek teljesítésétől megnyugtatóságuk függ?

Kisértsük meg e kérdések megfejtését.

—